

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ.ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ

ਸ਼੍ਰੀ ਜੋਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1956 ਦੇ ਲੈਟਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1, 1954 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਾਈਟ ਨੰ. 375 ਵਿੱਚ।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ - ਧਾਰਾ 311- ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ - ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰਾ - ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ 311 ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ - ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ - ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ, ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ - ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ - ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ - ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ, ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੰਨਿਆ/ਕਿਹਾ, ਕਿ:-

(1) ਜੇਕਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ "ਵਾਜਬ ਅਵਸਰ" ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ "ਇੱਕ ਅਸਲ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਜਾਂ ਯੋਧਾਯਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ-ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਫਰਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ।

(3) ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਬਿਹਤਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੇਧ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

(4) ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਓਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੱਜ

ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮਾਣਯੋਗ ਕਾਰਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ 1954 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 375 ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 24 ਨਵੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਖੇਸਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਟੈਂਟ।

ਅਬਨਾਸ਼ਾ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਲ.ਡੀ. ਕੋਸਲ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਗੋਸਾਈਂ, ਜੇ. ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਪੀਲ ਜੇਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਗੁੜਗਾਉਂ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਕਮਾਤਰ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1939 ਨੂੰ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1942 ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ 1944 ਵਿੱਚ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਜਨਵਰੀ, 1953 ਵਿਚ, ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਪੁਲਿਸ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾਲ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਰਚ, 1953 ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾਲ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਖੇਲਾਂ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਸਿਖਲਾਈ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਇਰਲੈਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੰਡਿਤ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਹੈੱਡ ਕਲਰਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਸੰਮਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਬਦਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਲਾਈਨਜ਼, ਗੁੜਗਾਉਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਜਹਾਨ ਖੇਲਨ ਤੋਂ ਗੁੜਗਾਉਂ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੇ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਗੁੜਗਾਉਂ ਨੇ ਮਈ, 1953 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। 7 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਉਸੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਮ ਸਰਨ

ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਖੋਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ (ਐੱਸ. ਪੀ.) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂਚ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ 8 ਮਈ 1953 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ. ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ. ਨੇ 20 ਮਈ ਤੱਕ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਉੱਥੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ 8 ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿੰਗ ਇੰਸਪੈਕਟਰ- ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ "ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 2, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਾਲ ਕਤਿਆਲ ਦੀ ਜਿਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਅਰਥਾਤ, 8 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ, ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿੰਗ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਗਵਾਹ ਜੋ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦਾ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸੀ, ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੱਭਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿੰਗ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 20 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ 20 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ 23 ਫਰਵਰੀ 1954 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿੰਗ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ 24 ਨਵੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਠ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਬਿੰਦੂ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਅਬਨਾਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311(2) ਦੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਸਲ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸਨੈਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਖੋਰ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ. ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਪਣੇ ਰੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ। ਉਹ ਇਹ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਨਾ ਕਰੇ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਓਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। *ਆਰ. ਅਨੰਤਨ- ਅਰਾਇਣਨ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੱਖਣੀ ਰੇਲਵੇ* (A.I.R. 1956 Mad. 220), *ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ* (A.I.R. 1956 M.B. 257), *ਆਂਧਰਾ ਵੀਕਲੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ* ((1957) 1, Andhra W. Reports 370), *ਆਸੂਤੇਸ਼ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ, ਆਦਿ* (A.I.R. 1956 Cal. 278), *ਮੇਘਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ* (A.I.R. 1956 Raj. 28), *ਸੋਭਿਗਮਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ* (A.I.R. 1954 Raj. 207), *ਵਸੰਤਰਾਓ ਸ਼ੰਕਰਰਾਓ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਰਾਜ* (A.I.R. 1955 N.U.C. 5552 (Bombay))।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੱਜ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਦਿਮਾਗ ਜੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮਾਣਮੱਤੇ ਕਾਰਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰੈਬਸਨ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ (ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ) ਦੇ ਪੰਨਾ 62 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

"ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਨਿਆਂਇਕ ਅਹੁਦਿਆਂ ਦੇ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਡੀਲ ਕਰੇ। 'ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ', ਮਰਹੂਮ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਪੰਨਾ 63 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

"ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ (1957 Andhra Law Times 155.) ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਇਹ ਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਾਂਚ ਇੱਕ

ਰਾਸ਼ੇਰੀਏ ਹੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਮਹਿਰੇਤਰਾ, ਜੇ., ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (A.I.R. 1956 AIL 578) ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: -

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 80, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਹਾਇਕ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗੀ ਪਰ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ 'ਚ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੁੱਖ ਚਾਰਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਮਾਤਹਿਤ ਨੂੰ ਐਸ.ਪੀ. ਇਹ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਥੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ 20 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ (ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ) ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 15 ਮਈ ਨੂੰ 20 ਮਈ, 1953 ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ 19 ਤਰੀਕ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਲਾਈਨ (ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀਮਤ ਸੀ) ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਟਾਈਟਿਸ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਖਦਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨਾਲੋਂ ਬਚਾਅ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ

ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ "ਵਾਜਬ ਅਵਸਰ" ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ "ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮਾਤਰ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁੱਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ:-

“ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਾਮ ਸਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਖੋਹ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕੰਮਕਾਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਰਗੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ-ਗਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਫਰਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:-

“ਮੈਂ ਇਕਬਾਲ (confess) ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂਜ਼ੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।”

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਅਸਲ ਹੁਕਮ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ

ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਦੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਹਤਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮੀਨੂੰ ਬਾਲਾ